

BU OYUNU OYNAMAK TEHLİKELİ VE YASAKTIR

Müşerref Özdaş tarafından yazıldı.

Perşembe, 16 Haziran 2011 18:52 - Son Güncelleme Perşembe, 16 Haziran 2011 19:45

“ Aşk eski bir yalan, Âdem’le Havva’dan kalan.”

Eski zamanlarda çocuk olmak farklıydı. Doktorculuk ya da evcilik oyunları oynanırdı. Çocuk olmak sokaklarda oynamak, koşmak, arkadaşlık, dostluk etmek demektir biraz da. Nasıl gelindi bugünlere şaşırıp kalıyor insan.

Günümüz çocukları masa başında, sanal arkadaşlıklara doğru kaymış durumdadır. Tıpkı biz büyüklerin de kaydığı gibi. En iyi dostları artık bir adet mouse ve klavye... Bahçelerde, açık alanlarda oynanan oyunların yerini bilgisayar oyunları aldı. Prof. Dr. Yaşare Arnas’a göre, oyun, çocuğun fiziksel olarak gelişimi, duygularını ifade edebildiği, yeteneklerini, dil, zihin, sosyal ve duygusal becerilerini geliştirebildiği bir aktivitedir. Ya şimdilerde... Dershane-okul-ev-bilgisayar dörtgeni arasına sıkışmış, çocuk olmanın ayrıcalığını, güzelliğini doyasıya yaşayamayan evlatlarımız var karşımızda.

Peki, büyüyünce ne oluyor? Durum değişiyor mu? Teknolojinin ilerlemesini takiben yaşanan gerçek yalnızlıkların boşluğunu sanal dostluklar mı dolduruyor? Sanal tavla, sanal okey vb. gibi oyunlara bir oyun daha ekledi büyükler. “Aşk oyunu” Evet, en tehlikeli oyunlardan biri haline gelmeye doğru hızla koşuyor bu oyun. İnsan ruhundaki derin ve sesiz yalnızlık çılgılığı ulaşabildiği kadar uzağa, başka yalnız ruhlarla dokunmaya ve kendini sağaltmaya çalışıyor. Peki bunu becerbiliyor mu yoksa sonuç hüsrana mı oluyor? Karşınıza çıkan bir bayana ya da baya söylenebilecek birkaç güzel söz ne derece cazip bilir misiniz? Ne derece muhtaç buna sevgiden yoksun kalpler bir bilerseniz... Oysaki en tehlikeli oyunlardan biridir bu. Bir görüntünü, bir güzel söz, aşk ve sevgi sözcükleri sizi öyle bir hızla çekiverir ki derinlerine... Bir de bakmışsınız kapılıp gitmişsinizdir.

“ Seni seviyorum.”, “ Sana aşığım.” Bu sözlerin ne kadar rahat bir tavırla kullanılabildiğini biliyor musunuz? Artık bu sevgi sözlerinin ne kadar sıradanlaştığını, insan ruhunun sevgi açlığını bir an için giderebiliyor gibi görünmesinin yanı sıra bu açlığı daha da derinleştirebileceğinin farkında mısınız? Bu sözleri bu kadar rahat tavırlarla kullanabilenlerin de bunun yükü altında bir gün ezilip gideceklerini, sadece kendilerini kandırmış olacaklarını da tahmin etmek çok zor değil. “ Sevmek “büyük bir yükür yüreğe. Bunu taşıyamayacak bir kişinin asla kullanmaması gereken bir sözdür bu... Yani

“ Aşk oyun’unu” oynamak tehlikeli ve yasaktır. Bol gözyaşı ile sulanan bu oyunda bir gün boğulabilirsiniz.

Pek çok kişi artık devrin değiştiğini, eskilerde kalmış görücü usulü tanışmaların, düğünlerde bayramlarda, okul balolarında gerçekleştirilmeye çalışılan rastlantıların yerini sanal rastlantıların almasının gayet doğal olduğunu savunmaya başladı. Ve bu konu açıldığında kişilerin birbirine verdiği örnekler de çoğalmaya başladı. X kişisi de Y kişisi ile nette tanışmışlar ve şimdi evlenmişler, çocukları olmuş, çok mutluymuşlar... Daha benzeri birçok örnek... Her ne kadar bunları duymaya devam edeceksek de bazı gerçeklerin göz ardı edilmemesi gerekmektedir.

BU OYUNU OYNAMAK TEHLİKELİ VE YASAKTIR

Müşerref Özdaş tarafından yazıldı.

Perşembe, 16 Haziran 2011 18:52 - Son Güncelleme Perşembe, 16 Haziran 2011 19:45

İnternet ortamında her şey o kadar rahat söylenebilmektedir ki neyin gerçekten doğru, neyin yanlış olduğunu anlayabilmek çok zorlaşmaktadır. Bu durum özellikle genç nesil için büyük bir tehlike arz etmektedir kanımca. Aile sorunları yaşayan, içinde bulunduğu koşullardan ne olursa olsun kurtulabilmeyi düşünen bir genç kızın netten tanıştığı, kim olduğunu, ne olduğunu tam bilmediği bir erkekle, birkaç güzel söze kanıp bohçasını toplayıp, minik bir not bırakıp çekip gidiveren genç kızlarımızın olduğunu biliyor musunuz? Ve ardından yaşanan onlarca hüsrân... Ve dahası...

Kadın ticareti yapanların veya bir terör örgütünün eline düşülebildiğini, hiç görmediği ve âşık olduğunu sandığı kişi için çalıştığı şirketin kasasından gizlice çektiği parayı sevgilisine gönderildiğini ve daha buna benzer olayların yaşanarak günün birinde de ortaya çıktığında, adaletin eline düşülüp, gerçeklerle yüz yüze gelindiğinde yaşanan acıları, hayal kırıklıklarını ve derinleşen yaraları, ne kadarımız biliyor acaba?

Ne yapabiliriz? Bu konuda en büyük görev kimlere düşmektedir? Bence toplumun her üyesi bir sorumluluk taşımalı, önce insan olduğunu; sanal değil, nefes alan, duygu taşıyan, yaşayan gerçek bir insan olduğunu unutmamalı. Ağzımızdan çıkacak her kelimeyi daha söylemeden bir kez daha düşünmeli, insan olmanın şerefli yanını ayaklar altına düşürmeden, her an insanlara ve fikirlerine empati ile yaklaşmaya çalışmalı, ne ekersek onu biçeceğimizi asla ve asla unutmamalıyız.

Sevgiyle kalın.

Müşerref ÖZDAŞ